

til at meddele denne Tilladelse gives ved en udtryffelg Lovbestemmelse, synes dog Benyttelsen deraf snarere at burde indskrænkes end udvides, idet Matriculstationen paa Grund af dens Glde med hver Dag taber i Brugbarhed. Da derhos de Lodder, til hvis Fraskillelse fra en Eiendom paa den omhandlede Maade Tilladelse er bleven meddeelt, i Reglen have været ansatte til ikke lidet under 1 Stp. Hartkorn, har Ministeriet ei troet at burde foreslaae en saa udstrakt Affattelse af Bestemmelsen, som af Commissionen antydet, nemlig at denne Fremgangsmaade skulde kunne afbenyttes med Hensyn til Jordlodder, der ei kunde ansættes høiere end til 1 Stp. Hartkorn, da herved den Forordning vilde fremkaldes, at Tilladelsen ikke letteligt vilde blive nægtet indenfor denne Grændse.

Udkast til en Lov, der forandrer nogle Bestemmelser i Forordningen af 8de Januar 1810 angaaende Korntiendens Overgang fra Ibdelse i Kjarven til en fast Afgift.

§ 1.

Den ved Forordningen af 8de Januar 1810, § 28, 2den Post, Litr. E, blandt Andet givne Forskrift om, at Tiendecommissionen, naar Korn-tienden ved dens Kjendelse skal bestemmes til en fast aarlig Afgift, skal til Tiendens taxerede Vardi lægge en tiende Deel af samme, hvorefter det Udkommende bliver at fastsætte som den bestandige aarlige Afgift for Tienden, — ophæves herved.

§ 2.

Den Ret, der ved fornævnte Forordnings § 23 er givet enhver Tiendeyder til, naar han attraaer det, at erholde hans Korn-tiende bestemt til en aarlig Afgift i Overensstemmelse med Forordningens øvrige Regler skal for Fremtiden ogsaa tilkomme enhver Tiendetager eller Tiendeer.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Ved i sin Tid at forelægge den ved allerhøieste Rescript af 10de Februar 1849 anordnede Landbocommission et Forslag angaaende Afløsning af Tiender, Arvefasteafgifter og andre slige reelle Byrder, yttrede Indenrigsministeriet blandt Andet, at Naturaltiendens Overgang til en fast Afgift, helst i Sæd efter Capitelstarten, allerede i og for sig selv var saaa ønskelig — selv uden Hensyn til de paatænkte nye Lovbestemmelser om Tiendens Afloselighed —, at den burde fremmes, og at Ministeriet derfor i denne Henseende i ethvert Fald var tilbøieligt til at tilraade Ophævelsen af den Bestemmelse i Forordningen af 8de Januar 1810, § 28, II Ltr. E, at Tiendecommissionen, ved Ansættelsen af Tienden til en fast Afgift, skal lægge en Tiende-deel til dens taxerede Vardi med Hensyn til Jordernes fremtidige Opdyrking og Forbedring, da det, for at sjerne den Ulempe, at Tienden høves af Productionens Bruttobeløb, uden noget Hensyn til de Omkostninger, der af Jordens Eier maage anvendes paa at tilvejebringe det store Product, synes i og for sig billigt, at Tienden ansættes efter dens nærværende Vardi uden noget Tillæg paa Grund af en præsumtiv, altid dog uvis, Forøgelse af Productionen.

Det bemærkedes derhos, at den omhandlede Bestemmelse deels affkræftede mange Tiendeydere fra at forlange Tiendecommission, deels foranledigede, at offentlige Stiftelser og Beneficiarier, som have Adgang til, under visse Forudsætninger, at begjere Tiendecommission, undlode dette i det Haab, at Overne skulde gjøre det, og de da erholde Tiende-deelstillægget, hvilket Alt hemmede den ønskelige Overgang af al Naturaltiende til en fast Afgift; men at den naturlige Lighed fordrede, at, naar denne for Tiendeyderen bebyrdende Clausul bortfaldt, da maatte paa den anden Side ogsaa den private Tiendetager, ligesaa vel som Tiendeyderen, kunne fordrø Tienden ved Tiendecommissionen fastsat til en bestemt Afgift, hvilket vilde fremstjynde Tiendens Overgang til en fastsat Præstation.

Ministeriet tilføiede endvidere, at det formentlig endog fortjente Overveelse, om Sta-